

BİLİMKURGU KLASİKLERİ

ARTHUR C. CLARKE
ÇOCUKLUĞUN SONU

ithaki

İSTİKBAL
GÖKLERDEDİR!

i t h a k i

Arthur C. Clarke

1917'de İngiltere'de doğdu. 40'lı yaşlarında Sri Lanka'ya yerleşti ve 2008'de ölene dek orada yaşadı. Bilimkurgu yazarlığına 1930 ve 40'lı yıllarda kaleme aldığı kısa öykülerle başlayıp romanlarla devam etti. Başta Hugo ve Nebula olmak üzere çeşitli ödüllere sahip oldu. Isaac Asimov ve Robert A. Heinlein'la birlikte klasik bilimkurgunun “üç büyük” isminden biri olarak tarihe geçmiştir. *Çocukluğun Sonu*, Arthur C. Clarke'ın “usta yazar” olarak anılmasını sağlayan ilk eserlerden biridir.

Çocukluğun Sonu

Arthur C. Clarke

Özgün Adı

Childhood's End

İthaki Yayınları - 1063

Bilimkurgu Klasikleri - 5

Yayın Koordinatörü: Tuğçe Nida Sevin

Dizi Editörü: Alican Saygı Ortanca

Yayına Hazırlayan: Yankı Enki

Kapak İllüstrasyonu: Ozan Korkut

Kapak Tasarımı: Şükrü Karakoç

Grafik Uygulama: İthaki Yayınları

5. Baskı, Eylül 2017, İstanbul

ISBN: 978-605-375-511-1

Sertifika No: 11407

Türkçe Çeviri © Ekin Odabaş, 2015

© Rocket Publishing Company Ltd., 1953

Türkçe Telif Hakkı © İthaki, 2015

Sir Arthur'un mirasının bugün nasıl korunduğunu görmek istiyorsanız lütfen www.clarkefoundation.org adlı siteyi ziyaret ediniz.

Bu eserin tüm hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 - Faks: (0216) 449 98 34

editor@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 29652

ARTHUR C. CLARKE
ÇOCUKLUĞUN SONU

Çeviren
Ekin Odabaş

i t h a k i

i t h a k i

Birinci Kısım

**DÜNYA VE
HÜKÜMDARLARI**

ithaki

i t h a k i

Pasifik'in derinliklerinden Taratua'yı şaha kaldıran yanardağ, yarım milyon yıldır uykundaydı. Yine de Reinhold biliyordu ki, kısa süre içinde doğumundan bu yana hiç görmediği şiddette alevler adayı silip süpürecekti. Fırlatma sahasında şöyle bir gözlerini gezdirdi, başını kaldırarak "Kolomb"u çevreleyen piramit şeklindeki iskeleye baktı. Günün son ışıkları, yerden altmış metre yüksekteki geminin pruvasına vuruyordu. Görüp göreceği sayılı gecesi kalmıştı "Kolomb"un; yakında uzayın ebedi günışığında süzülüyor olacaktı.

Adanın kayalık sırtlarında, palmyelerin altında ortalık epey sessizdi. Arada sırada gıcırdayan hava kompresörü ve işçilerin belli belirsiz bağırtiları haricinde Proje'ye ait hiçbir ses duyulmuyordu. Bu palmyeleri sevmeye başlamıştı Reinhold; hemen her akşam buraya gelir, küçük imparatorluğunu seyrederdi. "Kolomb" alevler kusarak yıldızlara yükselirken tüm bunların atomlarına ayrılacak olması onu üzüyordu.

Kıydan bir buçuk kilometre açıkta "James Forrestal" ışıldaklarını yakmış, karanlık suları tarıyordu. Güneş şimdi gözden tamamen kaybolmuştu ve tropikal gece doğu yönünden olanca hızıyla yaklaşıyordu. Reinhold'un içini buruk bir merak sardı. Gemi gerçekten de kıyıya bu kadar yakın bir yerde Rus denizaltılarına rastlayacağını mı sanıyordu?

Rusya deyince aklına her zamanki gibi yine Konrad gelmişti. Bir de o korkunç 1945 baharı. Otuz yıldan fazla olmuştu, ama Nazi Almanyası'nın Doğu ile Batı arasında çapraz

ateşe tutulduğu o son günleri aklından çıkaramıyordu. Dört bir yandan mülteciler akın ederken o harap olmuş Prusya köyünde el sıkışıp yollarını ayırdığı Konrad'ın yorgun bakan mavi gözlerini ve çenesindeki altın renkli sakalı hiç unutmamıştı. Dünya'da yaşanacakların habercisiydi ayrılıkları; hemen ardından Doğu ile Batı da onlar gibi kendi yollarına gitmişti. Konrad Moskova'ya gitmeyi tercih etmişti. Reinhold o zamanlar bunun bir aptallık olduğunu düşünmüştü de, şimdi o kadar emin değildi.

Otuz yıldır Konrad'ı öldü biliyordu. Teknik İstihbarat'tan Albay Sandmeyer, Konrad'ın yaşadığı haberini vereli henüz bir hafta olmuştu. Reinhold, Sandmeyer'i sevmezdi ve biliyordu ki Sandmeyer de ondan haz etmiyordu. Fakat bu durumun çalışmalarını aksatmasına ikisi de izin vermezdi.

“Bay Hoffmann,” diye söze başlamıştı Albay, en resmi tavrını takınarak. “Washington'dan endişe verici birtakım haberler ulaştı elimize. Bunlar gizli bilgiler olsa da vaktimizin ne kadar daraldığını daha iyi anlamaları adına mühendislik ekibimize açıklama gereği duyduk.” Sandmeyer heyecan yaratmak için bir anlık duraksadı, ancak bu bir işe yaramadı. Nedense Reinhold devamında ne geleceğini gayet iyi biliyordu.

“Ruslar bize yetişti sayılır. Ellerinde atomik bir cihaz var; bizimkinden daha etkili bile olabilir. Ayrıca Baykal Gölü'nün kıyısında bir gemi inşa ediyorlar. Ne kadar ilerleme kaydettiklerini bilmiyoruz ama bu sene içinde fırlatılması mümkün. Bunun ne anlama geldiğinin farkındasınız, değil mi?”

Evet, diye içinden geçirdi Reinhold. Farkındayım. Yarış başladı... Ve kazanan biz olamayabiliriz.

Cevap alamayacağını bilse de, “Ekiplerinin başında kim olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu. Şaşırtıcı bir şekilde Albay Sandmeyer daktilo edilmiş bir kâğıt uzattı Reinhold'a. Kâğıdın üstünde tanıdık bir isim gözüne ilişti: Konrad Schneider.

“Bu adamların çoğunu Peenemünde’den tanıyorsunuz, öyle değil mi?” dedi Albay. “Kullandıkları yöntemleri daha iyi anlamamıza yardımcı olabilirsiniz. Bana onlar hakkında her şeyi anlatmanızı istiyorum: uzmanlık alanları, buldukları parlak fikirler vesaire. Üzerinden bunca zaman geçmişken bu hiç de kolay olmayacaktır, biliyorum; ama yine de elinizden geleni yapmaya çalışın.”

“İçlerinden bahse değer tek kişi Konrad Schneider,” diye yanıtladı Reinhold. “Geri kalanlar da iyi mühendisler ama çok bir özellikleri yok. Konrad ise tam bir dâhiydi... Tanrı bilir otuz yıl içinde neler başarmıştır. Unutmayın; o bizim tüm sonuçlarımızı gördü ama biz onunkilerin hiçbirini görmedik. Bu da ona büyük avantaj sağlıyor.”

Amacı İstihbarat’ı eleştirmek değildi fakat Sandmeyer az kalsın üstüne alınacaktı. Sonra Albay omuz silkti.

“İki tarafın da lehine bu; öyle dememiş miydiniz? Aramızdaki serbest bilgi alışverişi sayesinde daha hızlı ilerleme kaydediyoruz. Her ne kadar bazı sırlarımızı ele versek de... Rus araştırma departmanı kendi çalışanlarının ne yaptığından bile haberdar değildir. Görecekler, Ay’a ilk ayak basan Demokrasi olacak.”

Demokrasi, ha? Saçmalık! diye aklından geçirdi Reinhold. Ama çenesini tuttu. Konrad Schneider, oy pusulasında bir milyon isme eşdeğerdi. Peki arkasına SSCB’yi alan Konrad şimdiye dek ne ilerleme kaydetmişti? Belki gemisi çoktan Dünya’yı geride bırakmış, göklere doğru yola koyulmuştu bile.

Güneş Taratua’yı terk etmiş olsa da, Baykal Gölü üzerinde ışıldamayı sürdürüyordu. Konrad Schneider ile Nükleer Bilimler Yardımcı Vekili, ağır adımlarla motor test düzeneğinden dönüyordu. Makinenin göl boyunca yankılanan sağır edici sesi on dakika önce kesilmesine karşın kulakları hâlâ şiddetle uğulduyordu.

Birden, “Neden suratınız asık?” diye sordu Grigorievitch. “Mutlu olmanız lazım. Bir aya kalmaz yolculuğa başlarız. O Yanki’lerin hepsini öfkeden kudurtacağız.”

“Her zamanki gibi çok iyimsersiniz,” dedi Schneider. “Motor çalışıyor ama bu iş o kadar kolay değil. Evet, ufukta pek bir engel görmüyorum; yine de Taratua’dan gelen raporlar beni endişelendiriyor. Hoffmann’ın işinde ne kadar başarılı olduğundan size bahsetmiştim. Şimdi ise elinde milyarlarca dolar var. Gemisinin fotoğrafları biraz bulanık ama hemen hemen tamamlanmış denebilir. Ayrıca biliyoruz ki motorunu test edeli beş hafta oluyor.”

“Merak etmeyin,” dedi Grigorievitch gülerek. “Onları *büyük* bir sürpriz bekliyor. Unutmayın, hakkımızda hiçbir şey bilmiyorlar.”

Schneider bunun doğruluğundan emin olamasa da, şüphesini kendine saklamayı tercih etti. Grigorievitch’in zihnini harekete geçirip tehlikeli fikirler edinmesine yol açabilirdi bu. Eğer bir bilgi sızdırılmışsa, Konrad adını temize çıkarmakta zorlanabilirdi.

Yönetim binasına geri girerken kapıdaki nöbetçi onu selamladı. Burada teknisyenden çok asker var, diye aklından geçirdi keyifsizce. Ama Ruslar böyleydi işte. Kendisine engel teşkil etmedikleri sürece Konrad halinden memnundu. Dönüp şöyle bir bakınca, birkaç sinir bozucu istisna dışında işler umduğu gibi gitmişti. Doğru tercihi yapan o muydu, yoksa Reinhold mu, bunu zaman gösterecekti.

Son raporu üzerinde çalışmaya koyulmuştu ki, kulağına gelen bağırış çağırışlar dikkatini dağıttı. Bir an için masasında kıpırdamadan durdu, kampın katı disiplinini bu denli bozan şeyin ne olabileceğine kafa yordu. Sonra cama çıkıp baktı... Ve hayatında ilk kez çaresizliği iliklerinde hissetti.

Reinhold küçük tepeden inerken başının üzerinde yıldızlar uçuyordu. Denizde “Forrestal” ışıktan parmaklarıyla suyu

taramayı sürdürüyordu; sahilde ise “Kolomb”un etrafındaki iskele Noel ağaçları gibi ışıl ışıldı. Manzarayı kapayan tek şey, geminin yıldızlara uzanan pruvasıydı.

Ortak salondan son ses dans müziği yükseliyor, Reinhold’un ayakları da farkında olmadan ritim tutuyordu.

Sahilin yanında uzanan dar yola ulaşmak üzereydi ki, gözüne ilişen manzara nedeniyle içgüdüsel olarak durdu. Şaşkınlıkla bir karaya, bir denize baktı; gökyüzüne bakmayı akıl etmesi biraz zaman almıştı.

Ve o an hem Reinhold Hoffmann, hem de eşzamanlı olarak Konrad Schneider anladı ki, yarışı kaybetmişlerdi. Üstelik üç-beş hafta ya da birkaç ay ile değil. Binlerce yıllık fark yemişlerdi. “Kolomb” denen ufak gemi ile paleolitik insanların kütükten kanoları arasında ne kadar fark varsa, tahmin yürütmeye bile korktuğu kadar yükseklerde, yıldızların arasında süzülen o sessiz, devasa gölgeler ile “Kolomb” arasında da o kadar fark vardı. Sırf Reinhold’un değil, tüm dünyanın gözleri önünde bu muazzam gemiler inişe geçti; bir noktadan sonra stratosferin cılız havasını yararken çıkardıkları tiz ses de belli belirsiz duyulur olmuştu.

Ömrü boyunca verdiği emeklerin nasıl da boşa gittiğini izlerken içinde en ufak bir pişmanlık yoktu. İnsanlığı yıldızlara ulaştırmak için çabalamıştı hep ve nihayet yıldızlar, o uzak, kayıtsız yıldızlar ayağına gelmişti. O an tüm tarih nefesini tutmuş, bugün, geçmişi ile bağlarını koparmış, kırılıp anakaradan uzaklara sürüklenen bir buz dağı gibi yalnız başına yelken açmıştı. Eski çağların başarıları bundan böyle bir hiçti; Reinhold’un aklında tek bir düşünce tekrar tekrar yankılanıyordu:

İnsan ırkı artık yalnız değildi.